

RECENSIE

Musica Sacra strooit met parels

cultuur
festivals in
Limburg

KLASSIEK

★★★★☆

Gehoord: Musica Sacra
Waar: diverse locaties in Maastricht (18 tot en met 20/9)

Het is een ongeschreven wet: een kunstinstelling moet conserveren en experimenteren. In een tijd dat menige instantie onder invloed van de veranderde politieke mores het experiment aan de wilgen heeft gehangen, toont Musica Sacra zich een onverschrokken krijger: ook in de 32ste editie werd gestrooid met prachtige premières en vergeten pareltjes.

In die eerste categorie viel de uitvoering van *The Beautiful Names* (2004) van John Tavener, een stuk dat alleen al in lengte - anderhalf uur non-stop - beantwoordde aan het festivalthema ('Ontzagwekkend'). De Brit verzamelde 99 verschillende namen van Allah, liet die declameren door een tenor (Thomas Blondelle), waarna koor (Studium Chorale) en orkest (Symfonieorkest Vlaanderen) er muzikaal bij verwijlden. Als warme lappendekens schoven slierten zang, strijkers en koper over elkaar heen. De vertolking was bewonderenswaardig, maar kon toch niet voorkomen dat je aan het aftellen sloeg. Minder voorspelbaar was de uitvoering van Harrison Birtwistles *Panic* (1995) door philharmonie zuidnederland, een werk waarbij altsaxofoon en drumstel een muzikale strijd aangaan met een stel blazers. Het heftige stuk ontketende ooit een rel tijdens de Last Night of the Proms, waar het nogal uit de toon

viel tussen de traditionele deuntjes. Een meezinger zal *Panic* echter nooit worden: een dik kwartier vlogen de chaotische noten in ijtempo om je oren. Door de eenzijdigheid nogal weerzinwekkend, al moet gezegd dat dirigent Bas Wiegers de musici met verve tot een extatische grens opjutte. Flair was ook zeker besteed aan Huub Ehlen, muzikaal leider van Collegium Ad Mosam, die met energieke zwaai-techniek en uitstekende solistenkeuze het stof blies van twee oratoria van de Italiaan Giacomo Carissimi. De overakoestiek bij de Zusters onder de Bogen liet de 17de-eeuwse noten redelijk zwemmen, maar het Sittardse gezelschap gaf geen krimp. Spectaculair was de theatrale uitvoering van *Judicium extremum* (*Het Laatste Ordeel*). Met meesterhand leidde Ed Spanjaard de wereldpremière van *Remembrance Day* van Michael Finnissy, de Brit die zich voor de derde keer onsterfelijk maakte bij het Maastrichtse festival. In een hoogst originele versmelting van stijlen en citaten werd verwezen naar de Eerste Wereldoorlog, waarbij de noten evolueerden van onheilszwanger naar ontreddering. Aan het slot klonk een sober begeleid lied, als een uitgebeend skelet. De waanzin van de oorlog werd akelig voelbaar.

MAURICE WICHE